

מהו תועלתו של המקטרוג הזה פאשר להרשותם מוציאים לו? אלא אף על גב שאין בו תועלת, מוצאה אדוננו הוא עושה. ועוד, שהרי מתוק בשביב זה. הואיל והוא רע, הוא מתחזק כשהוא עושה רע. הרשות אינו מתחזק, עד שהורג אדם. כיון שהרג בני אדם, אז מתחזק ומתרוג בכחו ויש לו נחת. אך אותו מקטרוג שיגרר מלאך המתות לא מתרוג בכחו, עד שטסתו את בני האדם מתקטרוג להם והורג אותם, ואז יש לו נחת ומתחזק ומתרוג בכחו.

במו שמתזק צד החיים פשבי אדם הם טובים וילכו בדרך ישר, אף כה המקטרוג הזה מתחזק ומתרוג כשהרשותם מוציאים לו, והוא שולט עליהם. רחמן יאלנו. ואשרי אוותם שזוכים לנצח ולהכינו ויליכות בשביבו לעולם הבא, ומתחזק אנשים במלך הקדוש תמיד. על זה וداعינו אמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו אך מסלות בלבבם. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי יוסף ורבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בךך. פגש בהם רבי אלעזר. עד שראו אותו, ירדו כלם מן החמורים. אמר רבי אלעזר, וראי פני השכינה ראייתני, שהרי כשרואה אדם צדיקים או זרים שבדור ופוגש בהם, ודאי הם פני השכינה. ולמה נקראו פני השכינה? משם ששכינה מסתורת בתוכם, היא בסתר, והם בגלי. משום שהם קרובי שכינה. הם השכינה, הם נקראים פנים של השכינה, הם? אוטם שהיא שללה. ומה הם? אוטם שהיא התפקנה עפם להראות אצל המלך העליון. והואיל ואטם באן,

הועליה דהאי מקטרגא. כה חיביא צייתין ליה (דף קס"ג ע"ב) מאי איה. אלא, אף על גב דלית ליה תועלפתא, פקידא דמאריה איהו עביד. ותו, דהא אתפקף בגין האיל וαιיה רע, אתפקף כה עביד ביש. חיביא לא אתפקף עד דקטיל בר נש, כיון דקטיל בני נשא, כדיין אתפקף ואתגבר בחיליה, ואית ליה נייחא. כה ההיא מקטרגא, דאתקרי מלאך המתות, לא אתגבר בחיליה, עד דאסטי לבני נשא, ומקטרג לוז, וקטיל לוז, כדיין אית ליה נייחא, ואתפקף ואתגבר בחיליה.

במה דאתפקף סטרא דחים, כה בני נשא טבין, ויהכון באלה מיישר. אורח הבי, האי מקטרגא אתפקף ואתגבר, כה חיביא צייתין ליה, ושלית עליהו. רחמנא ליישובן. וזקאיין איינון דזקאנן לנצחא ליה, ולאכפיא ליה, למזבי בגניה לעלמא דامي, ואתפקף בר נש במלכא קדיישא תדר, על דא ודקאי אתמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו אך משלות בלבבם, זקאיין איינון בהאי עלמא ובעלמא דامي.

רבי יוסף ורבי יהודה ורבי חייא, הו אזי בארכאה, פגע בהו רבי אלעזר, עד דחמו ליה, נחתו מן חמרי כליה. אמר רבי אלעזר, ודאי אנפי שכינתא חמיןא, דהא כה חמי בר נש צדיקיא, או זקאיין די בךרא, וערע בהו, ודאי איינון אנפי שכינתא. ואמאי אקרוין אנפי שכינתא. בגין דשכינתא אסתורת בגויהו, איה בסתימו, ואינון באתגליא. בגין דשכינתא איינון דקריבין לה, אקרוין פנים דיליה. ומאן איינון. איינון דאייה אסתורתה בהדייה, לאתחזאה לגבי מלכא עלאה. והואיל ואתון הכא, ודאי

ודאי ששכינה התמקנה עליכם ואתם פגיה. (ופגש בהם וראי רוחה לפני השכינה, משים שהשכינה מסתתרת בתוכם, היא בסתריהם והוא נתקנת עם להראות לפני המלה. והויאל ואתם כאן שלשה, וראי ששכינה נתקנה עליכם ושורה בתוכם).

פתח ואמר, (בראשית לו) קח נא את ברכתי אשר ברכתי אשר היבאת לך וגוי. כשראה יעקב את סמאל מקרטרג באוטו לילה, ראה אותו בדמות עשו, ולא הפיר בו עד שעלה הבקר. בין שעלה הבקר והשיגית בו, ראה אותו בפניהם נסתרים גלויים. התבונן באורה דמות שהיתה כדמות עשו, מיד השיגית רידע שהיה ממנה של עשו והחזקיק בו. מה בתוב? (שם לו) ויאמר שלחני כי עלה השחר. ותזכירם העירו, שבשביל שהגיע ומן לו זומר ולשבח את מקדוש ברוך הוא, ועל זה כי עלה השחר.

ובאן יש להסתפל, שודאי שלטונו אינו אלא בלילה בתוקף התחשכה, וסוד זה - מפחד בלילות, זה פחד הגיהנים. ומה שאמר בלילות, רצה לומר הוא ונכחו. ושבביל כך לא שולט אלא בלילה.

זה שאמר ויאמר שלחני כי עלה השחר. מה זה כי עלה השחר? משום שפשמגיע הבקר ועובר שלטונו של החשך של הלילה, או נכנס הנו ואונכלוטיו בנקב תהום רבה שלצד צפון, עד שגננס הלילה, ונשארים הצלבים, ושולטים ומשוטטים בלילה (בשלם) עד שבא הבקר. וכן היה דוחק לו מר, שלחני כי עלה השחר, שהרי לא שולט ביום.

במו זה גלותם של ישראל, שהיא בלילה וקרחת לילה. מלך עוזדי כוכבים וממלות רשע שולט על

שכינתא אתקנת עליכו, ואתון פנים דילה. (ס"א ואערע בהו וראי קמי אנשי שכינה בניין דשכינה אסתה בינויו אחוי בסתמו ואינו באתגריא ואירוי אתקנתה בחריו לאתחה קמי מלכא והויאל ואתון הקא חלטא וראי שכינה אתקנת עליכו ושריא בינויו).).

פתח ואמר, (בראשית לו) קח נא את ברכתי אשר היבאת לך וגוי, פדר חמא יעקב לסמאל, מקרטרג באהו ליליא, חמא לייה באהו דיוקנא דעתו, ולא אשטמדו בעיה עד דסליך צפרא. בין דסליך סתמין ואתגרין. אסתבל באהו דיוקנא, דהוה כדיוקנא דעתו, מיד אשכח ליה באנפין סתמין ואתגרין. אסתבל באהו דיוקנא, דהוה ממנה דעתו. אתקיף בעיה מה וידע דבורה ממנה דעתו. אתקיף בעיה מה כתיב, (בראשית לו) ויאמר שלחני כי עלה השחר. וחבריא אתערו, דבגין דמطا זמיה לזרא ולשבחא ליה לקודשא בריך היא, ועל דא כי עלה השחר.

והבא אית לאסתבל, ודודאי שלטנותא דיליה לאו איה אלא בליליא, גו חשותא, ורוא דא (שיר השירים ג) מפחד בלילות דא פחדא דגיהנים. ומה דאמר בלילות. רצונו לאמר איהו ונוקביה. ובגיני כה לא שליט אלא בליליא.

ודא דאמר ויאמר שלחני כי עלה השחר. מי כי עלה השחר. בגין דבר אני צפרא, ואתעכבר שלטנו דחשוסא דיליליא, כדיין עאל איהו ואוקלוסיה בנוקבא דתהומא רבא, דלستر צפון, עד דעאל ליליא, ואשתרו כלבי, ושלטי ומשטתי בליליא, (ר"א בעלא) עד דאני צפרא. ועל דא הוה דחיק לו מר, שלחני כי עלה השחר, דהא לא שליט ביממה. בגין דא גליתא דישראל, דאיהו בליליא, ואקיי לילא. מלכא עבودת כוכבים